

θα τελειώσουν οί αἰῶνες κι ὅπου τὸ χιόνι σταματᾷ
πρὶν γίνει σάβανο νεκροῦ.

Ὅπου τελειώνει τὸ ψεύτικὸ φῶς καὶ χύνεται
φῶς ἀληθινὸ κι ἀνέσπερο· φῶς ποὺ φωτίζει καινούρ-
για ζωὴ μὲ νέους συντρόφους, καινούργιους φίλους,
ἀλλοιώτικους ἀπὸ τοὺς τωρινούς, ποὺ τὰ γλυκά τους
λόγια σταλάζουνε στὴν ψυχὴ μου μῖσος κ' ἐκδίκηση.
Νὰ ζήσω θέλω σὲ κόσμον καινούργιο. Νέα θρησκεία
νὰ πιστεύω. Καὶ νὰ λατρεύω δικό μου Θεό!

— Κι ὁ διαβάτης χάθηκε. Εἶτανε ἡ στερνὴ σκιὰ
ἀπ' αὐτὲς μὲν μισοσβηστὰ χανόντανε σοῦ βοριά τὸ
τρελλὸ πανηγύρι· ὁ στερνὸς αἰώνας ποὺ διάβαινε
σκυφτὸς ἀπ' τὴ μεγάλη πύλη.

Καὶ ξάφνω, σὰν τὰ λόγια μὲ τὸν πόθο μου νὰ
πήρουνε σάρκα, ξανοίγω μὲς στὸ βαθὺ τρισκόταδο·
φῶς, ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ φωτίζοντας. Ξανοίγω πὶο
πολὺ καὶ βλέπω, ἀκόμα, καλύβι φτωχικό.

Κάτι μὲ τραβάει σ' αὐτό. Μὰ πόσο μακριὰ μου!
Τάχα θὰ τὸ φτιάσω;

— Μὰ ναί, τὸ θέλω! Καὶ νάμε, ζύγωσα.

Γιὰ φῶς, τώρα, ξανοίγω ἄστρο μεγάλο, γλυκο-
χάραγμα, αὐγὴ, φωτοπλημύρα, ἥλιο ποὺ δὲ βασι-
λεύει. Φύσημα ἑλαφρὸ τῆς αὔρας παιγνιδίζει καὶ
ζεστασιὰ γλυκεῖα παντοῦ σκορπιέται. Ἐνα στεφάνι
ἀπὸ ἡμέρα στοιχειὰ ὁλόγυρα μὲ κυκλώνει· πόσο πὶο
διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Καὶ νοιώθω, ἡ ζεστασιὰ π' ἀγκάλιασε τὸ κορμί
μου, νὰ λυώνη μέσα μου ὅλα τὰ παλιά, ποὺ ἡ πα-
γωνιὰ τὰ εἶχε κρουσταλιάσει. Καὶ νοιώθω, στὴν
ἀδειανὴ θέσιν τῶν πεθαμένων ποὺ κηδεύτηκαν, κάτι
καινούργιο νὰ γεννιέται! Κάτι πὶο δυνατό ἀπ' τὸ
βοριά καὶ τὸ χιόνι, πὶο δυνατό ἀπ' ὅ,τι βαθειὰ μου
εἶχε ζήσει.

Μὴν εἶμαι γὰρ τὸ φτωχικὸ καλύβι, ποὺ μέσα
μου ἄναψε καὶ καίει τὸ φῶς; Τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει
καινούργιο κόσμον, ἀληθινὴ ζωὴ, ἀνθρώπους ἄλλους,
νέους συντρόφους, δικούς μου φίλους;

• Ναί, κ' αὐτὸ καινούργιο βαθειὰ μου γεννιέται καὶ
μέσα στὸ αἷμα μου ἀργοκυλάει μιὰ νέα πίστη.

ὦ! ναί μέσα μου γεννιέται ἓνας Θεός, αὐτός·
ἡ Ἀγάπη.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Εἶτανε ὁ ἀγὼνας μας μεγάλος· ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὄνομα
γλυκὸ καὶ δοξασιμένο· μὰ ἐνῶ λέγανε οἱ ἄλλοι πὼς ἡ Ἑλ-
λάδα ἔχει μόνο παρελθόν, ἐμεῖς λέγαμε πὼς ἔχει μέλλον. Τέ-
τοιος ὁ πόλεμός μας.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ,, ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE— XXXIII: ΜΕΘΑΤΕ! 花 花 花 花 花 花 花 花

Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πάντα μεθημένος. Αὐ-
τοῦ εἶναι ὅλα· εἶναι τὸ ζήτημα τὸ μόνο. Γιὰ νὰ μὴν
αἰστάνεστε τὸ βάρος τὸ φριχτὸ τοῦ Χρόνου, ποὺ σᾶς
τσικίζει τοὺς ὤμους, καὶ σκύβετε στὴ γῆς, πρέπει νὰ
μεθάτε ἀδιάκοπα.

Μὰ μὲ τί; Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ, —
μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Μὰ γὰρ μεθάτε.

Κι ἂν καμιά φορὰ, στὰ σκαλοπάτια ἑνὸς παλα-
τιοῦ, σ' ἑνὸς χαντακιοῦ τὴν πρασινάδα ἀπάνω, στὴ
μαύρη μοναξιά τῆς κάμαρῆς σας, ξυπνήσετε, μισο-
μεθησμένοι, ἢ ξεμέθηστοι, ρωτήστε τὸν ἄνεμο, τὸ κύ-
μα, τ' ἄστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, ὅ,τι φεύγει, ὅ,τι στε-
νάζει, ὅ,τι κυλᾷ, ὅ,τι τραγουδεῖ, ὅ,τι μιλάει, ρωτή-
στε τί ὥρα εἶναι· κι ὁ ἄνεμος, τὸ κύμα, τ' ἄστρο, τὸ
πουλί, τὸ ρολοῖ, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν· «Εἶναι ἡ ὥρα
νὰ μεθήτε! Γιὰ νὰ μὴν εἴσατε οἱ βασανισμένοι
σκλάβοι τοῦ Καιροῦ, μεθάτε· μεθάτε ἀδιάκοπα. Μὲ
κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.»

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

Ἡ Φύση ἡ ἐλληνικὴ σὲ διάλεξε
ἡ ἴδια νὰ γίνεις ἡ χαρὰ μας
καὶ σοῦδωκε τίς χάρες ὅλων μας,
• δίχως τὰ σφάρματά μας.

Τοῦ ξαναγεννημοῦ μας στάθηκες
ἡρώας σεμνός. Σὰν κάτι νάχεις
ἀπὸ τὴ φρόνησιν ἑνὸς Νέστορα,
μέσα στὸ κόρωμα τῆς μάχης,

εὐγενικός, πολυσυμπάθητος
ἐπρόβηκες χαμογελώντας,
μὲ πίστη γιὰ τὴ βέβαιη νίκη μας,
καὶ πάντοτε νικώντας.

Οἱ Ἱστορίες σου οἱ Νησιώτικες,
τοῦ γέρο-Δήμου σου οἱ Φυλλάδες,
κι ὅλα σου τὰ ἔργα — τοῦ πνευματικοῦ
τοῦ κήπου μας περιπλοκάδες.

1910

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ